

En intervju med Alain de Benoist

Folkets nyheter - 22 feb 2007

I den här intervjun som publicerades i den franska tidskriften *Terre et Peuple* redogör den franske författaren och filosofen Alain de Benoist för den kommunitära fraktionens ståndpunkter inom den europeiska Nya Högern.

Terre et Peuple: Den aktuella diskussionen om huruvida muslimska flickor skall tillåtas att bära slöja i klassrummet har återupplivat frågan om kommunitarism. I flera böcker och artiklar som har publicerats genom åren, i synnerhet i *Éléments* spalter, GRECE:s populära kvartalstidskrift, har du ofta tagit ställning i opposition mot din läsekrets. Jag skulle vilja börja denna intervju med att fråga om det har skett en fundamental förändring av vårt samhälle under åren, sedan kalla krigets slut, då du senast gjorde ett offentligt ställningstagande i denna fråga och om identitetsrörelsen å andra sidan inte är bättre rustad att behandla denna oroande men kritiska dispyt.

Alain de Benoist: Mina ställningstaganden har jag alltid gjort i motsats till dem som inte förstår mina egna. Men jag får erkänna att jag har väckt missnöje hos vissa när jag har sagt att invandringen är ett faktum, inte längre ett alternativ, och att när man går in i en strid, är man tvungen att slåss i dess egen särpräglade terräng, inte i den vi skulle föredra att slåss i? Vad har hänt under de senaste 14 åren? De sociala sjukdomar, som framkallats av en massiv, okontrollerad invandring, har otvivelaktigt blivit värre. Dessa sjukdomar har gjort livet svårare för miljoner människor, vilka inte ser det som troligt att dessa svårigheter upphör. Som en konsekvens av detta har det skett en viss perspektivförskjutning. Den trösterika idén om en framtida *Reconquista* [i vilken europeer militärt kommer att återta de landområden de har förlorat till invandrare från tredje världen] hyses inte längre, annat än av ett fåtal som inte har en aning om vad de lever i för en värld. Samtidigt finns det ingen, förutom möjligen affärsmannaklassens medlemmar, som föreslår ett ytterligare öppnande av våra gränser? vilka i alla fall inte stoppar eller garanterar någonting. Om frågan om slöjan har väckt en sådan het diskussion till liv, är det endast därför att den ger den politiska klassen ett bekvämt medel att hantera ett problem som den har vägrat att ta itu med. Men hur den än läggs fram, finns det troligtvis inget slut på denna tvist. För min del har min åsikt inte förändrats sedan jag tog ställning i denna fråga i *Le Monde* 1989, då det fortfarande var möjligt att skriva för Frankrikes främsta tidning. Du har dessutom rätt när du betecknar ämnet som kritiskt. Men därför att det är så, är det viktigt att inte behandla det med slagord och fantasier. Och om identitetsrörelsen är mognare, skulle den behöva sluta förväxla utseende med sanning och sluta tillskriva etniska faktorer det som Karl Marx tillskrev ekonomiska faktorer för att det skall vara sant. Men framför allt behöver rörelsen ompröva identitetsbegreppet och erkänna att det inte är en evig innebörd som skall möjliggöra för sin bärare att slippa förändras utan snarare ett berättande innehåll som möjliggör för dem att förbli sig själva, även när de förändras.

T&P: Det kommunitära fenomenet omfattar många olika verkligheter eller i alla fall deras utseenden: samhällen som formats av icke-europeiska invandrare, samhällen som grundats på religiös tillhörighet, sexuella preferenser eller regionala identiteter, vilka alla nu upplever en

pånyttfödelse. Men har dessa samhällen jämförbart värde? Är det nödvändigt för en kommunitarist att legitimera varje samhälle med hänvisning till rätten till skillnad?

AdB: Låt oss börja med att klargöra våra termer. Först finns gemenskapsbegreppet, vilket Ferdinand Tönnies utvecklade i motsats till sitt begrepp om samhället. Till skillnad från ett samhälles mekaniska eller funktionella relationer, vari den sociala organisationen grundas på individualitet och individuella intressen, definierar gemenskapen ett slags organisk gemenskapskänsla. I Max Webers termer är detta begrepp en ideal typ. För varje kollektivitet, i olika proportioner så klart, har egenskaper som är klart urskiljbara både i gemenskapen och samhället. Grundad på Tönnies verk men med anknytningar till Aristoteles har en kommunitär meningsriktning uppstått, vars främsta representanter är Alasdair McIntyre, Charles Taylor och Michael Sandal. Denna riktning framhäver den liberala antropologins fiktiva karaktär, i den mån liberalismen förutsätter en atomiserad individ som existerar tidigare än sina eftersträvade mål, dvs en individ som träffar sina rationella val och som i sitt beteende motiveras utanför ett bestämt socialt och historiskt sammanhang. För kommunitaristen däremot är det de viktigare sociala eller gemensamma bandens utomindividuella krafter som bestämmer och motiverar individen. Identiteten är alltså det vi väljer att vara innan vi ens inser vilka vi är, det ärvda ramverk vilket bestämmer horisonten för våra gemensamma värderingar och skänker mening till tingen i vår värld. Som ett bestämt moraliskt värde är då identiteten äldre än någon universell rättsuppfattning – även om liberalerna tror att en sådan uppfattning borde övertrumfa varje partikularistisk uppfattning om det goda. Kommunitarismen svarar då mot liberalismens upplösning av organiska band och den kris för nationalstaten som den framkallar. För liberala samhällen klarar inte längre av att skapa hållbara former av gemenskapskänsla. Som reaktion på detta söker nu gemenskaper av alla sorter, antingen ärvda eller valda, att bekräfta sig själva i offentligheten och bryta sig ur den privata, individualistiska sfär i vilken liberalismen har sökt att stänga in dem.

T&P: Leder inte kommunitarismens systematiska legitimering av skillnader in i en återvändsgränd? Är det inte i själva verket så att vissa gemenskaper avvisar skillnader eller söker att påtvinga sin vilja på andra så fort dessa blir dominanta? Riskerar man slutligen inte att i olikhetens namn förvägra sig sin egen olikhet?

AdB: Effekterna av erkännandet av skillnader är inte nödvändigtvis änglalika. Det eliminerar inte heller konflikter. Rätten till skillnad eller till en identitet liknar mycket rätten till frihet: dess missbruk misskrediterar endast dess användning, inte dess princip. På denna punkt motsätter jag mig den feministiska filosofen Elisabeth Badinter, som i rättfärdigandet av ”rätten till likgiltighet” antar att varje gång vi betonar ”vår olikhet på bekostnad av våra gemensamma band, vållar vi konflikt”. Gemensamma identiteter kan i själva verket lika mycket som skillnader vålla konflikter. Tänk på den ”mimetiska rivaliteten”, som litteraturvetaren och antropologen René Girard har analyserat. Ett erkännande av skillnader upphäver inte behovet av en gemensam uppsättning av lagar, vilken i själva verket är en förutsättning för det, det är inte heller nödvändigtvis oförenligt med begreppen medborgarskap eller det allmännas bästa. Statens uppgift är att garantera allmän ordning, inte att uppvigla till hat. På samma sätt kräver också en hållning som erkänner skillnader ömsesidighet. Den som betecknar mig som sin fiende blir min fiende. För vem som än förespråkar sina skillnader och samtidigt avfärdar mina avskaffar principens allmängiltighet. Det är således nödvändigt att skapa ett förhållande i vilket våra

ömsesidiga skillnader erkänns, vilket inte är möjligt så fort invandring, islam, fundamentalism och terrorism buntas ihop. Beträffande ”rätten till skillnad” är det nödvändigt att skala bort vissa tvetydigheter. För det första är det en fråga om rättighet, inte om skyldighet. När vi erkänner skillnader, skapar vi möjligheten att leva enligt de önskemål vi betraktar som nödvändiga, inte för att innesluta oss själva i dem eller hålla dem på distans. Skillnaden är dessutom inte något absolut. Per definition existerar den endast i relation till andra skillnader. För vi skiljer oss åt endast gentemot dem som är annorlunda. Detsamma gäller identiteten: gruppen saknar i ännu högre grad än individen en entydig identitet. Varje identitet består av samspel med andra. Detta gäller också kulturen: ty i skapandet av sin egen värld av mening gör den det ändå i samspel med andra kulturer. Olika kulturer är inte ojämförliga arter, endast olika yttringar av den mänskliga naturen. Låt oss inte förväxla det universella med universalism.

T&P: Är kommunitarismen enligt din mening ett effektivt svar på de problem som har skapats av invandringen av miljoner icke-européer till Europa? Är inte en gemenskap i själva verket viktig därför att den är en funktion av dess bestämda plats och tid? Till exempel existerar det gemenskaper som är mer och inte mindre dynamiska, särskilt i fråga om nativitet. Om vi tänker på misslyckandet med att integrera icke-européer, utopin om en *Reconquista* och en kommunitarism som döljer en tidsinställd demografisk bomb, är det inte tillräckligt för att göra en pessimistisk?

AdB: Låt mig för det första säga att varje gång människan misslyckas med att finna en lösning på sina problem, finner historien en åt henne. För det andra är historien alltid öppen, vilket inte betyder att allt är möjligt. Slutligen borde det inte vara förvånande att man är dömd till pessimism när man formulerar ett problem så, att det inte har någon lösning. Idag finns det 52,2 miljoner muslimer i Europa (25 miljoner i Ryssland 13,5 i Västeuropa), av vilka en majoritet är etniska européer. Resten är, så vitt jag vet, varken svarta eller asiater. Om européer är mindre dynamiska demografiskt sett, så ligger felet inte hos dem som inte är det. Om de inte längre känner sin identitet, så ligger återigen felet inte hos dem som gör det. Ställda inför folk med starka identiteter kan de folk som saknar en sådan identitet fråga sig själva varför de har förlorat sin egen.

Alain de Benoist är en av de främsta teoretikerna inom den Nya Högern. Han var bland andra med att starta den betydelsefulla tankesmedjan GRECE. Han har tidigare arbetat som journalist på den franska tidningen Le Monde, gett ut ett femtiotal böcker samt blivit belönad av den Franska Akademien.

Översättning Olof Sandberg

[/web/20071010232415/http://www.folketsnyheter.se/?sida=artikel&aID=448](http://web/20071010232415/http://www.folketsnyheter.se/?sida=artikel&aID=448)